

— „Madalena laat al de vrienden groeten. We kregen fluks nog een klein lettertje uit Dordt. Maar, Bredero! wat zie-je er uit! Of je uit een gieter gedronken hadt!”

— „Zware bezettinge op de borst, Teller! Hevige koortsen — en hoesten, hoesten! Zal ik ook antwoord krijgen op mijne brieven en verzen?”

— „Dat past voor jonge kleuters niet.... gesteld, ze kost zoo fraaie brieven verziere als een poët!”

— „Je ontroert me zonderling! Ik dacht, dat zij aan een zieke zijn pardon mocht geven!”

Een vluchtig rood vloog over zijne wangen, hij hoestte tweemaal snel achter elkaar. Moeder Marretje, die bij de achter gesloten deuren verborgen slaapstede was blijven staan, rijkte hem snel een glas met medicijn, en wierp Teller een smeekenden blik toe. Deze antwoordde op vroolijken toon:

— „Je hebt je pardon al voor lang weg, Bredero! Madalena vergeet je niet. Maar haar vader en gedooft niet, dat zij jonkmans brieven schrijft! Madalena is nog zoo jong!”

— „Jong! Leider, ja! En de jonge meiskes van onzen tijd maken van haar hart een gasthuis! Het gilde der jonkvrouwen hoort drie lichte en kleine pluimen in zijn schild te voeren!”

Hij glimlachte weemoedig, en legde de hand op de borst, zacht hoestend.

— „Neen, bylo! — praat zoo niet!” — antwoordde Jan Teller. — „Madalena is een meid als een kruid! De Dordtsche meisjes zijn niet zoo vluchtig van aard als de Amsterdamsche, quiksche, jonge dieren! Ik houd het met de Dordtsche!”

Moeder Marretje was ongemerkt verdwenen.

Bredero zweeg eene poos. Toen vroeg hij met een pijnlijken trek om den mond:

— „En neve Van der Voort?”

— „Is nu te Rotterdam voor zijne besognes.”

En nogmaals zweeg Gerbrand. Bijna fluisterend begon hij weder:

— „Ik heb een groot pleidooi ter vierschaar van mijne zinnen, Teller!”

— „Maar, Gerbrand! Je moogt niet toegeven aan deze dreutsche sufferijen. Over een kleinen tijd ben je weer de oude, oubollige kameraad. Dan trekken we saam naar Dordrecht, om een glas excellent bier bij Jan Stockmans in 't Gulden Vlies te drinken, maar je meugt het zoo zwaar niet opnemen met al die viesevaserijen. Bind ze beneden je kouseband, zoo slaat het om je hart niet!”

Jan Teller stond op, en reikte Gerbrand de hand, om afscheid te nemen. Maar hij rekende buiten den poët. Snel greep deze een groot vel papier, waarop hij juist de eerste vruchten zijner dichterlijke oefeningen na zijn aanvankelijk herstel had geschreven. Een hard rood teekende zich op zijne wangen, terwijl hij zeide:

— „Hier is een poëtisch briefke voor Madalena! Je meugt het lezen!”

Teller zag het papier met zekere aarzeling in. Het scheen, dat hij ondanks